

A decorative arch with seven spires, rendered in a light yellow color, spanning the width of the cover.

VERONICA SJÖSTRAND

DEN GYLLENE HÄMNDEN

RODINS AUKTIONSHUS

ROMANUS & SELLING

VERONICA SJÖSTRAND

Den gyllene hämnden

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ROMANUS & SELLING

Den svarta dolken (2021)
Den gråtande violinisten (2022)
Den blodiga tiaran (2023)

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ANNAT FÖRLAG

Änglalik (2008)
Kretsen (2009)
Den siste tsarens hemlighet (2012)
Kapten Fiennes skatt (2012)
Det japanska husets förbannelse (2013)
Ensamvarg (2019)
Arvsynd (2019)
Vredesmod (2020)

Till mamma och pappa
(som till skillnad från Stellas föräldrar är oerhört sunda,
stöttande och normala!)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89501-62-1
Copyright © Veronica Sjöstrand 2024
Omslag: Lotta Köhlhorn
Tryck: ScandBook, EU 2024

Zürich

Prolog

Matteo Rodin satt i baksätet på en taxi och nynnade med till Queens "Don't Stop Me Now". Han log ut mot den förbiflytande staden. Äntligen hade han lyckats. Eller, rättade han sig själv, han var på väg att lyckas. Matteo fingrade på klackringen av guld på sin högra hand. Ringen, graverad med CR för Cyril Rodin, auktionshusets grundare, hade ärvts av männen i släkten sen 1800-talet. Han hade fått den av sin far en gång i familjens bibliotek. De hade suttit där många kvällar och snackat, bara de två. Emmanuel hade berättat om sina affärer, lovat att Matteo skulle få ta över när han var redo. Att de skulle bli partners.

Tyvärr hade det aldrig hänt. Matteo hade bara hunnit få en brödsmula här och där innan hans far gick bort. Det var så ensamt nu. Det kändes som om han förlorat den enda person i världen som verkligen sett honom. Men nu skulle han äntligen ta steget. Pappa skulle ha varit stolt över hans driftighet.

Matteo tog två trappsteg i taget upp för hotellets gräddfärgade marmortrappa och klev in i lobbyn. En gammaldags prålig reception med kristallkronor och svällande ljusa soffor. Väl där saktade han ner farten, log lite åt sin spegelbild och drog handen genom det nötbruna håret. Det började bli lite längre nu, han gillade det. Sen släntrade han ut till hotellbaren med

ena handen i byxfickan. Han längtade redan nu efter att få åka tillbaka till Stockholm i triumf. Han hade aldrig förstått varför hans far envisats med att inte berätta om sina konsultuppdrag för resten av familjen. De skulle inte ha tyckt att det var något konstigt, de hade ju förstått att det här bara var bra affärer. Och lite skatteplanering, men det var väl inte så farligt. Sånt gjorde ju alla.

”Matteo Rodin!” utbrast en röst till höger om honom. Matteo vände sig om med ett stort leende och sa:

”Där är ni ju!”

En man i trettioårsåldern, vars hår redan började bli rejält tunt reste sig ur sin fåtölj. Matteo tog mr Smiths framräckta hand med bägge sina. ”Så trevligt att vi fick till ett möte till sist!”

”Verkligen. Tack för att du kunde tänka dig att komma ända hit till Zürich. Gick resan bra?”

Matteo nickade.

”Absolut. Det var inga problem alls.”

”Utmärkt! Ska vi sätta oss?” frågade mr Smith och svepte ut med handen mot stolarna.

”Gärna”, sa Matteo, ställde sin weekendväska vid sidan av fåtöljen och slog sig ner. Det satt två killar till i soffgruppen. Den ena såg ut som en revisorstyp, den andra som en säkerhetskille, med svällande muskler under den illasittande kavajen.

”Champagne?” frågade mannen och räckte fram ett glas. Matteo log och sa:

”Det tackar jag aldrig nej till!”

”Smart. Låt mig bara få börja med att beklaga din fars bortgång. En stor förlust.”

”Tack. Han är verkligen saknad.”

”Har auktionen återhämtat sig?” frågade mr Smith och la huvudet på sned.

”Jo, det var tungt ett tag, men nu börjar vi få fart på affärerna igen.”

”Håller ni huset inom familjen fortsatt?”

”Såklart!” log Matteo och la det ena benet över det andra.

”Men du bor i Nice va? Fru och barn?” frågade mr Smith.

Matteo tyckte att mannen hade en märklig blick, lite som en korps mörka ögon. Han nickade.

”Stämmer, vi bor i Juan-les-Pins. Två döttrar där hemma, frun är konstnär. Flera visningar på gång runt om i Europa faktiskt, men nog om mitt liv. Låt oss prata lite affärer! Jag ser verkligen fram emot att få en chans att ta över pappas konsultroll.”

”Absolut, vi blev mycket intresserade av ditt erbjudande. En fråga bara, din syster, är hon införstådd med det här?”

Matteo mulnade.

”Jag är min egen chef. Jag behöver inte hennes tillstånd.”

”Tvärtom, tvärtom! Jag antar att det är du som håller i tömmarna. Mannen i huset Rodin nu, eller hur?” Mr Smith slog leende ut med armarna.

Matteo sken genast upp igen, lutade sig tillbaka och tog en klunk av sin champagne.

”Precis så.”

”Så, affärerna. Satte din far in dig i allt innan han gick bort?”

”Ja, vi hade många samtal om framtiden. Hur jag skulle plocka upp hans konsultroll.”

”Bra. Det låter bra. Men då har du tavlan också?”

Matteo skrattade till.

”Jag har många tavlor såklart.”

”Någon Matisse?”

”Nej, inte vad jag vet just nu. Men det ska jag kunna ordna. Det är väl just det jag finns här för.”

Mr Smith lutade sig tillbaka i fåtöljen, tog en klunk av champagnen och nickade fundersamt.

Matteo återfick sakta medvetandet. Han blinkade gång på gång och omvärlden gled in och ut ur fokus. Det fanns ljud runt honom, men han kunde inte placera dem. Hans fotleder och handleder gjorde ont, jävligt ont, och han kunde inte röra på sig. Han började höra röster men kunde inte förstå vad de sa. När han blinkade igen började flera suddiga figurer framträda.

Till sist insåg han att han satt rakt upp, och att både hans hand- och fotleder var hårt fästa med smala buntband vid stolens ben och ryggstöd. En våg av illamående steg inom honom. Han måste bort härifrån. Han vräkte sig desperat fram och tillbaka i stolen och försökte komma loss, trots smärtan från banden som skar in i huden. Två stora händer dök upp och tog tag om hans axlar bakifrån. De höll honom som i ett skruvstöd och hur mycket han än försökte kom han ingenstans.

”Lugna ner dig”, sa en röst någonstans framför honom. Matteo snyftade till, blinkade och kunde efter en stund fokusera på mannen. Det var mr Smith med den rutiga kostymen. Samme man som klappat om honom, skrattat med honom och bjudit honom på champagne. Tidigare. För hur länge sen kunde han inte avgöra.

”Varför? Släpp mig!” skrek Matteo och rösten bröts.

”Allt i sinom tid. Vi ska inte göra dig illa – om vi inte måste. Vi behöver bara få lite information. Vi har en hel del ouppklarade affärer med din far och du verkar inte riktigt inse allvaret i situationen. Varför kontaktade du oss?”

”Det är väl självklart, jag ville se om ni hade något jobb.”

”Vilken typ av jobb?”

”Sånt som pappa gjorde, typ.”

”Som vad?”

”Inte fan vet jag. Köpa och sälja konst.”

”Vad exakt har din far berättat för dig att han gjorde?”

”Jag vet inget!”

”Fast det var ju du som hade läget under kontroll, sa du. Du som mejlade oss. Det är klart att du måste veta vad din far gjorde. Varför skulle du annars höra av dig? Vad sa Emmanuel om våra affärer tillsammans?”

”Ingenting. Att ni köpte lite konst av honom vid sidan av, typ.”

”Okej. Vi närmar oss. Var är vår tavla?”

”Vilken tavla? Jag vet inget om någon tavla!”

”Okej, du ska få en chans”, suckade mr Smith. ”Emmanuel hade, när han gick bort, en tavla som är vår. Vy över *Saint-Tropez* av Matisse. Hans jobb var att analysera tavlans äkthet och ge den tillbaka till oss. Det hände inte. Och eftersom du säger dig ha tagit över din fars affärer har du uppenbarligen tillgång till tavlan. Den här”, sa han och höll fram en mobiltelefon med ett fotografi framför Matteos ögon.

”Jag har aldrig sett den där förut.”

Mannen nickade nästan omärkligt mot någon vid bortre väggen. Det första slaget landade i Matteos sida. Han vek sig dubbel och kräktes av smärtan.

”Snälla sluta. Snälla ...”, sluddrade han innan nästa slag landade mot hans tinning och vräkte omkull honom och stolen. Han skrek rakt ut och försökte gömma ansiktet mot bröstet, så gott han kunde på golvet med stolen fast mot ryggen.

”Res på honom. Okej, Matteo, ska vi börja vara ärliga nu?”

Matteo bara snyftade.

”Det ... det är inte jag som vet något. Allt drivs av min syster. Hon har alla fullmakterna! Ni kan kolla! Jag lovar, jag har inget att göra med det här alls.”

”Så varför är du här då? Varför mejlade du mig och sa att du ville plocka upp din fars affärer?”

”Jag ville göra något utan hennes jävla kontroll.”

Mr Smith skrattade.

”Du är allt bra patetisk. Okej, så Stella är den som bestämmer. Bra. Då vill jag att du säger till henne att hon har tre veckor på sig att leverera Matissen till oss.” Han vände sig mot bordet bakom medan han pratade, rumsterade runt tills han hittade en penna och ett gammalt cigarettpaket. Han rev av en bit av pappret och skrev ner något på lappen, sen reste han sig och gick fram till Matteo.

”Under förutsättning att du är en snäll pojke och berättar allt för oss och därmed kommer härifrån levande vill säga.” Han klappade Matteo på kinden och la lappen i hans bröstficka och fortsatte: ”Annars får jag väl berätta det för henne själv. Till nästa fråga då. Vi tar en favorit i repris. Vad berättade Emmanuel för dig?”

”Om vadå?”

”Spela inte dum! Vad sa han om Professorn?”

”Alltså, pappa hade flera kompisar som var professorer, jag vet inte vem det är ni vill veta något om. Det fanns en professor i konsthistoria och en i språk, franska tror jag det var. Eller jag tror att de var professorer iallafall. Eller heter det professor om man forskar? Det är olika på svenska och engelska, va?” Matteos röst var sluddrig på grund av den spruckna läppen som började svullna upp, och blodet rann från hans mun när han pratade. Mr Smith bara log åt Matteos plötsliga iver att berätta allt.

Stockholm

Torsdag 31 mars

Kapitel 1

Jag stod i fönstret och såg ut över Nybrovikens vatten bortanför vår innergård och över Strandvägen. Solen sken men vattnet var fortfarande fyllt av uppbrutna isblock, som en dåligt mixad och smaklös slushie. Jag hällde i mig den sista slurken kaffe och gick och ställde ner muggen i diskhon. Min vän, kollega och Interpols envisaste konstbrottsutredare Juliette satt och arbetade vid mitt köksbord.

”Jag måste gå iväg och göra skäl för min vd-lön”, sa jag.
”Har du allt du behöver?”

Juliette tittade upp på mig.

”Ja, jag har två år av auktionshusets redovisning att ta mig igenom i detalj idag, så sysselsättning har jag. Och frågor. Det som blir tydligt att vi inte har, och desperat behöver, är svar.”

”Jag vet.”

”Gå och var vd du, så slavar jag bland din fars gamla anteckningar.” Juliette viftade bort mig med handen men log samtidigt. Jag fyllde på hennes kaffemugg och lämnade henne ensam vid köksbordet.

Så fort jag klev utanför lägenhetsdörren krockade jag med Elliot, min amerikanska halvbror som var trainee på auktionshuset. Han var andfådd och vit som ett spöke i ansiktet.

”Jag kan inte hitta Strindbergtavlan!”

”Den är nere i valvet. Var det förresten inte du som bar ner den dit igår kväll?”

”Jo, det var jag. Men jag kan inte hitta tavlan. Jag är ju helt säker på att jag ställde ner den”, sa han och pillrade på knapparna i sin ljusa tweedväst. Han var född vid millennieskiftet men klädde sig som om han levde på 1940-talet.

Våra dyrbaraste föremål fick inte vara kvar i visningslokalen på nätterna. Istället låste vi in dem i vårt källarförråd, konstruerat som ett bankvalv när huset byggdes i mitten på 1800-talet.

Jag rynkade ögonbrynen.

”Men ingen annan får flytta den. Kan den vara i ateljén av någon anledning?”

”Nej, jag har redan kollat med Fergus. Han har inte rört den.”

Min mage knöt sig. Tavlan, som förvisso inte såg mycket ut för världen, det var en rätt liten duk i grå nyanser, var värd någonstans mellan fem och åtta miljoner svenska kronor och var en av huvudattraktionerna på kvällens auktion. Jag slängde en snabb blick på klockan. Gästerna skulle börja dyka upp om sju timmar. Om vi slarvat bort tavlan eller förstört den skulle vi själva bli skyldiga säljaren hela beloppet. Auktionshuset gick bättre och bättre, men fem miljoner var tio gånger mer än årets prognostiserade vinst.

”Jag går ner till visningslokalen och kollar med alla inblandade där”, sa jag.

Elliot nickade och sa:

”Jag pratar med Adina och projektledarna.”

”Bra. Och Elliot, vi kommer hitta den, okej?” sa jag och la en hand på hans axel.

Elliot bara nickade och såg allt mer illamående ut.

Jag vände mig om för att gå ner mot bottenvåningen. Precis då kom vår ekonomichef Adam springande mot oss i sina vanliga svarta snörkängor med stilettklack.

”Nätet är nere! Och jag har fyra amerikanska budgivare kvar som jag måste validera och sätta upp konton för!”

”Har du startat om routern?”

”Nej, var sitter den? Jag kan siffror, inte teknik!”

”Det var du som sa att vi inte hade råd att anställa en IT-person, kommer du ihåg?” sa jag med ett leende.

Adam satte händerna i sidorna och himlade med ögonen. Han hade jeans, en kornblå knytblus och det svarta håret låg i en lång fläta längs ryggen.

”Ja okej, jag hade fel. Hjälp mig!”

”Den står i skrubben bakom auktionskontoret. I det nya säkerhetsskåpet där.”

”Ah, okej. Tack. Dra ur sladden, räkna till tio och sätta i den igen?”

”Precis så.”

Adam jäktade tillbaka ner längs korridoren och jag följde efter honom i ett mer normalt tempo.

Väl nere på bottenvåningen slängde jag en längtande blick mot vårt nygamla café. Egentligen hade jag planerat att slå mig ner där i lugn och ro med en kaffe för att gå igenom det sista inför auktionen, men det fick vänta. När hela undervåningen blivit rejält brandskadad i vintras och vi tvingades bygga om hade vi tagit tillfället i akt och moderniserat den publika delen av våra lokaler. Vi hade öppnat upp ytorna och installerat vikkväggar så att vi kunde få maximal flexibilitet. Receptionsdisken, som hade monterats för bara några veckor sen, var gjord av frostat glas med vår nya logotyp inetsad. Logotypen var skapad från en skiss av min farmors mor Hilda.

Men, jag hade insisterat på att det murriga caféet skulle återskapas in i minsta detalj. Det hade varit en av mina favoritplatser i huset och jag hade utövat frikostig emotionell

utpressning mot ledningsgruppen genom att påminna dem om att jag nästan dött i branden. De hade till sist gett med sig.

Jaspers röst från bortanför receptionen fick mig att slita blicken från de bruna öronlappsfatöljerna.

”Vadå ni kan inte leverera? Snittarna ska ju vara här om mindre än fyra timmar. Vattenläcka?” Jasper gick fram och tillbaka över golvet med håret på ända. Han hade svarta jeans och en vinröd sammetskavaj med fransar på sig idag. Och cowboyboots, en ny besatthet hos honom. Han viftade åt mig att komma närmare när han såg mig och fortsatte prata:

”Ja, okej. Vi löser det. Men jag ska ha tillbaka handpenningen!”

Han avslutade samtalet och tittade på mig med båda händerna i luften i en uppgiven gest.

”Det var cateringfirman. Vattenläcka och elfel. De kan inte leverera något till oss. Frågan är vad vi ska ta oss till. Vi måste ju ha något att bjuda på! Dessutom saknas en hel låda champagne, så jag har inte ens tillräckligt mycket dryck att servera.”

Jasper de Vries var en av mina äldsta vänner och numera delägare i Rodins och ansvarig för alla arrangemang kring våra auktioner och visningar. Som en excentrisk nederländsk bläckfisk bollade han gästlistor och iscensatte PR-kupper.

Min hjärna gick på högvarv. Vi skulle ha en kvällsauktion. Black tie. Champagne. Allt för att gästerna skulle kunna mingla och hinna förälska sig i föremålen innan vi inledde budgivningen. Jag ansåg att det var ett gränsfall rent moraliskt. Men vi tvingade ingen att dricka gratischampagnen och vi hade gott om alkoholfria alternativ för de som ville vara klara i huvudet. Men utan snittar blev det inte mycket till lyxigt mingel. Jag kliade mig i håret och funderade.

”Jag har en idé”, sa jag till sist och tog upp telefonen och slog ett av de nummer som låg på min favoritlista.

”Hej Stella”, svarade min bästa kompis Bree nästan på en gång.

”Hej snygging! Hur känner du inför en rejäl utmaning?”

”Försiktigt intresserad.”

”Vi ska ha auktion ikväll. Kvällsauktion, en sån där tjugis tillställning. Med champagne och snittar.”

”Jag vet. Härligt.”

”Men cateringfirman ringde precis och kan inte leverera.”

”Oookej ...”

”Kan du ordna plockmat till oss?”

”Du vet att det är dryck jag arbetar med, eller hur?”

”Jo, jag vet. Men du har ett restaurangkök och jag vet att du är fenomenal på att laga mat också. Jag kan skicka bort precis så många assistenter du vill ha och du har fri budget och fria ...”

”Vad säger du? Ge mig ... Hon får inte göra vad som helst”, utbrast Jasper, som börjat förstå allt mer svenska, och försökte ta mobilen från mig. Jag backade bort från honom.

”Vad säger du Bree, kan du rädda oss? Tillsammans med Jasper? Han vill tydligen vara inblandad.”

”Det är klart jag kan. Ge luren till honom så får vi planera.”

Medan jag väntade på att få tillbaka mobilen passade jag på att kika in i visningsrummet vid sidan av receptionen. Där inne stod skärmväggar av glas med mörk träram på en lång rad i mitten, uppbruten av runda ståbord i en sorts morsekodsrytm. Två av våra projektledare höll på att putsa glaset i koncentrerad tystnad. Skärmarna hade varit Jaspers idé, de gjorde att man kunde studera tavlornas baksida såväl som framsida. Längre in i lokalen hade vi det rum där vi höll själva auktionen och allra längst in hade vi kontrollrummet. Det dominerades helt av tre stora anslagstavlor där alla föremålen som skulle auktioneras ut på kvällen var uppsatta i nummerordning. I

kontrollrummet registrerades vinnande bud, kvitton skrevs ut och transaktioner färdigställdes. Med tanke på att våra budgivare kom från världens alla hörn var det ingen lätt sak alla gånger. ”Stella, så bra att du är här!” utbrast vår receptionist Yvonne från bakom receptionsdisken när hon såg mig. Jag gick bort till henne och gav henne en liten kram. Hon hade kort, lockigt stålgrått hår och glasögon som ständigt satt längst ut på nästippen. Det var något ekorrlikt över hennes sätt att ständigt söka efter något hon kunde ordna med.

”Vad kan jag göra för dig?” frågade jag och rättade till en hög auktionskataloger på disken.

”Louise gav mig tio nya namn som anmält sig till kvällens auktion, och det verkar tyvärr som att vi inte har stolar nog. Det är ju oerhört trevligt att alla vill komma hit till oss, men vi kan ju inte låta stackarna stå upp som packade sillar där inne.” Louise, vår nyanställda försäljningschef, hade börjat sin karriär som flygvärdinna, sen utbildat sig till konsthistoriker och jobbat på Christie’s i både New York och Dubai, så hennes cv var imponerande, även om jag upplevde henne som onödigt pushig mot kunderna ibland.

”Hade vi inte redan nått maxantalet?”

”Jo, egentligen, men Louise säger att hon hittat ett sätt att få in lite fler sittplatser.”

”Fast hur ligger vi till gentemot brandsäkerhetsreglerna?”

Yvonne kisade ner på sina papper och sköt glasögonen högre upp på näsan.

”Det är allt på det berömda håret, men än så länge bryter vi inte mot några regler.”

”Okej. Säg åt någon att ta företagsbilen och åka iväg och köpa några fler klappstolar då.”

”Det ordnar jag!”

”Tack. Du har inte sett August Strindberg-tavlan förresten?”

”Jodå, jag var uppe i ateljén häromdagen och tittade när Fergus fotograferade den. Jag förstår mig inte på hur den där gråmurriga saken kan vara värd mer än en herrgård i Uppsalatrakten, men så är jag väl heller ingen konstkännare direkt.”

”Ja, den är allt lite speciell. Kan du säga åt Louise att leta upp mig om du ser henne, är du snäll?” Jag hoppades att hon kanske hade sett tavlan någonstans.

”Det ska bli”, sa Yvonne och nickade resolut.

Jag tog ett varv upp till ateljén där jag stack in huvudet och frågade:

”Hej! Hur är läget här?”

”Jag har ett problem”, sa Fergus, min gamla assistent från Edinburgh.

Jag svor frikostigt inombords. Fler problem var inte vad jag behövde just nu. Vi hade lånat in Fergus från min arbetsgivare Blackford i Skottland, där jag också var delägare. Han hade blivit så förtjust i Stockholm, och i min väninna Bree, att han fortfarande var kvar här hos oss. Han arbetade i ateljén med äkthetsanalyser och restaureringar, men hjälpte till lite varstans där det behövdes. Nu gjorde han mer än någonsin eftersom Tigo, min mentor och min bortgångne farfars bror, var på semester för att vila upp sig. Hans kropp hade haft svårt att återhämta sig efter att han blev knuffad nedför en trappa här på auktionshuset när vi hade inbrott i höstas.

”Är det något jag kan hjälpa dig med?” frågade jag.

”Ja, det tror jag, kolla här”, sa han och drog fram sin mobil ur bakfickan. ”Jag tänkte köpa en födelsedagspresent till Bree, och vet inte vilka hon skulle gilla bäst, de blå eller de gröna?”

Jag tittade på mobilen han höll fram och visslade till.

”Riktigt fina. Bree skulle älska bägge två, men jag tror mest på de blå.”

Det var örhängen i veckad, iriserande plexiglas, formade som två solfjädrar.

”Tack. Problemet löst. Jag beställer dem på en gång.” Han log brett och stoppade mobilen i bakfickan på jeansen igen.

”Har du sett Strindbergtavlan förresten?” frågade jag i lätt-sam ton för att inte göra honom mer nervös än nödvändigt.

”Ja, den är nere i valvet.”

”Okej, tack!” sa jag och låtsades inte se hans frågande blick.

På väg från ateljén bestämde jag mig för att ta en egen titt nere i valvet trots allt. Jag tog stora arbetshissen ner till vår källare. Där hade vi lastkajen och vårt intag, där all hämtning och lämning skedde. Idag var det tyst och lugnt här. Jag slog en lov runt rummet för säkerhets skull, men allt var snyggt sorterat och välstädat.

Jag gick ytterligare en halvtrappa ner och låste upp den klassiska bankvalvsdörren, komplett med stort snurrhjul och flera hundra kilo metall. Dörren gnisslade mot stengolvet när jag drog upp den och klev in. I det svala klimatkontrollerade källarrummet stod rad efter rad av gamla trähyllor och på dem allt från gamla vaser och tavlor på högkant till travar av böcker. Allt noggrant etiketterat och registrerat. Och så farmors moderna vinkyl såklart.

Jag klev in i valvet med en svag ilning av obehag – jag mindes den gång jag blivit inlåst här ensam. Här förvarade vi alla dyrbara föremål inför en auktion, men också en mängd saker som familjen samlat på sig genom åren. Pappa älskade att själv köpa billigt på loppisar för att auktionera ut dyrt, och hade då och då köpt in hela dödsbon på spekulation. Min farfars far hade garanterat pris på mängder av föremål, som han sen när ingen ville bjuda det priset hade varit tvungen att köpa in själv.

Jag gick in mellan de två första hyllorna. Här förvarades föremålen till dagens auktion. Jag letade igenom allt, men utan att hitta någon Strindberg. Besviket gick jag ut till intaget igen och

satte mig på en trälåda. Jag lutade huvudet mot stenväggen och blundade en stund. Det var tyst och svalt här nere. Så skönt som kontrast till kalabaliken ovanför. Efter ett par minuters underbar tystnad tvingade jag upp mig själv. Jag måste hitta tavlan.

Jag skyndade tillbaka upp till mitt kontor. Där utanför stod Elliot och vägde från fot till fot.

”Har du hittat den?” frågade han så snart han såg mig. Jag skakade på huvudet och han drog händerna genom sitt hår och såg allt mer illamående ut.

”Inte jag heller. Jag har frågat alla. Det här är en katastrof, Stella!”

Jag tänkte efter en sekund. Om ingen i personalen hade sett tavlan visste jag inte var ... Eller, jo det fanns ett alternativ.

”Har du kollat hemma hos mamma?”

Eftersom Rodins var ett familjeföretag både bodde och jobbade vi i samma fastighet på Strandvägen. Mamma hade lite svårt att skilja på vad som var våra privata saker och vad som var auktionshusets. Hon gick gärna ner till valvet och lånade upp ett par kandelabrar att duka med till familjemiddagen. Pappa hade varit likadan. Det var inte så viktigt för dem att skilja på vad de som privatpersoner ägde och vad auktionshuset köpt in. Jag höll inte med, och det gjorde inte vår ekonomichef Adam heller.

”Francesca?” sa Elliot och blev om möjligt ännu blekare. Trots att Elliot var son till min fars amerikanska älskarinna hade min lätt excentriska mamma tagit honom under sina vingar när han flyttade hit. De två hade i ärlighetens namn en närmare och varmare relation än den hon och jag hade.

”Jag kan gå och prata med henne”, sa jag med en suck. Mamma öppnade dörren och ett moln av blommig parfym svävade mot mina motvilliga näsborrar.

”Stella. Vad vill du nu då? Fler förhör? Eller vill du gå igenom mina underklädeslådor också?” Hon vände sig om och gick in i lägenheten utan att säga något, men hon stängde åtminstone inte dörren i ansiktet på mig, det var ändå ett steg i rätt riktning. Hennes persikorosa sidenmorgonrock böljade runt benen när hon gick. Jag följde henne in i köket. Allt var upp och ner här inne. Grytor överallt, kladdiga skålar, en vulkanformad hög mjöl tronade på köksbordet intill en kulle av äggskal. Hon gick fram och fortsatte knäcka ägg och skilja vitan från gulan. Jag såg mig diskret omkring för att se om Strindbergstavlan stod här någonstans, med kladdiga mjölfläckar på.

”Jag har verkligen fullt upp inför i övermorgon, Stella. Och ingen har erbjudit sin hjälp. Jag känner mig inte direkt uppskattad här.”

”Men mamma, vi har ju sagt att vi gärna står för matlagningen till din födelsedag, eller köper hem från någon av dina favoritrestauranger”, sa jag och gick in i matsalen för att fortsätta min sökning.

”Vad fint du gjort här”, sa jag. Det var verkligen en vacker dukning, med både silverbestick och porslin från valvet. Men ingen tavla.

”Jag vill inte att någon annan lagar maten. Det har jag sagt en miljon gånger. Och det är jag som fyller år, eller hur!” ropade mamma från köket.

”Ja, absolut. Det är klart att du bestämmer”, sa jag och kikade snabbt in i sovrummet.

”Vad ville du förresten?” ropade mamma.

”Har du ...” En glimt av något som skymtade fram bakom matsalsbordet fick min fråga att ändra riktning från Strindberg. ”... köpt champagne?”

”Den är till festen”, sa hon defensivt.